

jej losów krucha taczka. W suterenie mieszka znowu, barłóg mając za poślanie, stara matka, jak i dawniej, ciągle z miasta bierze pranie.

Gdzież świetności dawne czasy?

Znikła świeża barwa lica —

Na barłogu jęczy cicho,

Pokaszując — suchotnica... Er.

»AHASWER«.

Chociaż zgnilizna płynie wo-
[koło —

Zyjmy wesoło,

A kiedy nam się naleje w uszy

Załużmy w duszy;

Dopóki jednak istnieje wódka

Wszak chwila krótka

Pijmy, więc pijmy z czary —

[kielicha

Niech robak zdycha!

Ojcowie nasi wszak także pili

I swawolili —

A niemieliby z tej cnej nauki

Korzystać wnuki!

Przecież jest trudność życia nie-

[lada

Więc pić wypada,

Przepijmy tedy cierpienia smutki

Podajcie wódki!

Choć tedy pamięć naszą oplwają

Nazwą nas zgrają

Furda, niech pamięć o nas za-

[ginie

Wszakżeśmy... ludzie!

ŻABUSIA.

Otrzymałem liścik wonny...
Ucieszony w dłoni pieczęć,
czuję jakąś wieść przyjemną,
choć nie patrzę w środek jesz-
cze. Liścik wonny, różowiutki,

na kopercie wodne znaki, dał-
bym głowę, żem już pieścił
w swojej dłoni liścik taki.

Jakaś mowa tajemnicza już
mi dźwięczy w jego woni, czuje
serca żywsze bicie, czuję, że mi
twarz się płoni. Liścik leży na
mej ręce, ja na adres ciągle pa-
trzę — takie pismo drobne ró-
wne, tylko w końcach wierszy
rzadsze.

Coś mi mówią te literki, po
za treścią adresową, pod kopertą
różowiutką tętni jakieś drogie
słowo... I tak ważę list na dłoni
i tak snuję myśli swoje, w któ-
rych są nadzieje jasne i ponure
niepokoje.

Wreszcie biorę nożyk mały
i rozcinam papier cienki i wy-
pada liścik-kwiecie z różowiut-
kiej swej sukienki. Jeszcze wię-
ksza woń zeń idzie, aż odurza,
w skroniach ciśnie, wreszcie oko
na list pada i na liter sznurze
wiśnie...

Pismo miga przed oczyma,
liter rzędy, jak perełki, wszystko
zlewa się w nić szarą: kropki,
kółka i węzółki. Wreszcie czy-
tam listu słowa: »Mój Kochany
Redaktorze! Ach! do zysku na
niedzielę, dać koniecznie musisz
łożę«.

Prysnął urok! o kobiecie myśl
natomiast nową snuję: że gdy
zechce skarotować, to i wtedy —
oczaruje... Romek.

»KOMEDJA«.

W teatrze widać jakieś figle
Wktóre misterne wchodzą słowa
Śmieję się z onych sytuacji
Bo to »komedia salonowa«.